

ADVENTISTIČKA MISIJA

za mlade i odrasle

2026 • PRVO TROMESEČJE • JUŽNA PACIFIČKA DIVIZIJA

Sadržaj

Na naslovnoj stranici: Jordan stepped out in faith when God called him to be a missionary. As challenges arose, he knew he didn't face them alone. Story, page 20.

VALIS I FUTUNA / NOVA KALEDONIJA

4 Moj potpuno novi život / 3. januar

6 Bog mog dede / 10. januar

8 Tačka prekretnice / 17. januar

VANUATU

10Bez greške / 24. januar

FIDŽI

12 Doživotna služba Bogu / 31. januar

14 Bog me nikada ne napušta / 7. februar

16 Poziv kroz bol / 14. februar

18 Dom za bogoslužje / 21. februar

20 Od Fidžija do **linije fronta (Udarnih vesti)** / 28. februar

22 Isceljena nada / 7. mart

PAPUA NOVA GVINEJA

24 Nositi Jevanđelje u džunglu / 14. mart

26 Ulični propovednik / 21. mart

28 Program Trinaeste subote:

Čovek sa jednom nogom / 28. mart

31 Budući projekti Trinaeste subote

32 Uredništvo časopisa / Mape

31 Leader's Resources

32 Map

©2026 General Conference of
Seventh-day Adventists® • All rights reserved
12501 Old Columbia Pike,
Silver Spring, MD 20904-6601
1-800-648-5824 • AdventistMission.org

 = Priče koje mogu posebno da interesuju tinejdžere

Dragi vođo Subotne škole,

Endru Mekčesni
Urednik časopisa

Ovog tromesečja posvetićemo se Južnoj pacifičkoj diviziji (JPD) u kojoj se nalazi 19 država.

Američka Samoa, Australija, Kukova ostrva, Fidži, Francuska Polinezija, Kiribati, Nauru, Nova Kaledonija, Novi Zeland, Niue,

Mogućnosti

Darovi Trinaeste subote ovog tromesečja biće upotrebljeni za 4 projekta Južne pacifičke divizije:

- Izgradnja centra uticaja na ostrvu Valis
- Izgradnja adventističke misionijske škole Omaura u Kainantu, na Papua Novoj Gvineji.
- Dečiji zdravstveni projekat na Solomonskim Ostrvima.
- Dečiji zdravstveni projekat na ostrvu Vanuatu.

Papua Nova Gvineja, Pitkern, Samoa, Solomonska Ostrva, Tokelau, Tonga, Tuvalu, Valis i Futuna.

U ovoj diviziji živi 45,5 miliona ljudi uključujući 824.647 vernika Hrišćanske adventističke crkve. To predstavlja odnos od 1 adventiste na svakih 55 ljudi.

Kao deo misionijskih napora, ova divizija je izabrala 4 projekta koji će primiti sredstva Trinaeste subote ovog tromesečja, u Valisu i Futuni, Papua Novoj Gvineji, Solomonskim Ostrvima, i Vanuatu.

Vaša podrška misionstvu je veoma značajna za jedinstvo crkve.

Hvala vam što pomažete da se članovi vašeg Subotnog razreda upoznaju sa svojom duhovnom braćom i sestrama širom sveta, i što ih ohrabrujete da učestvuju u misionstvu crkve putem svojih darovanja.

Udružimo se ispunjavajući Isusov nalog.

Od srca vam želim obilje Božijih blagoslova!

Moj potpuno novi život

NOVA KALEDONIJA | 3. januar

Hijasinta

„**M**ama, možemo li molim te da ovde ponovo dođemo sutra?“, pitala su nas naša deca sa širokim osmehom.

Bilo nam je to prvi put da smo na nekom adventističkom sastanku. Prijatelj nas je pozvao, pa smo otišli iz pristojnosti. Našli smo flajere koji su pozivali na seriju predavanja u poštanskom sandučetu, ali nismo planirali da idemo. Pre nego što smo krenuli od kuće, suprug Bruno i ja smo rekli jedno drugom: „Otići ćemo samo da čujemo o čemu je reč. To je sve.“

Međutim, dogodilo se nešto neočekivano.

Naša deca su videla svoje prijatelje na tom skupu, pa čak i stekla neke nove. Bilo im je zabavno!

Posle sastanka, ostali smo da malo porazgovaramo i popijemo čaj sa ljubaznim ljudima. Govorili su nam kako im je Bog promenio živote i pozvali nas da se ponovo vidimo i dođemo sutradan.

Kako su dani prolazili, i kako smo prisustvovali sastancima, našoj deci su se dopale pastorove propovedi. Ponekad je delovalo kao da ne slušaju, ali su uvek imala šta da

kažu o onome što su čula i razumela. Zaišta su im se dopali biblijski izveštaji o tome kako je Bog stvorio svet, i sve neverovatne stvari u prirodi.

I ja sam bila dirnuta. Hor je pevao pesme sa snažnim porukama koje su me dovodile do suza. Pastor nam je stalno govorio da ne verujemo svemu samo zato što on to iznosi. Želeo je da sami čitamo Bibliju i pratimo ono što je govorio. To mi se svidelo.

Iako sam odlazila u crkvu i često se molila, ono što smo ovde slušali delovalo je potpuno drugačije – i posebno.

Jednog dana tokom druge sedmice serije predavanja, pastor je pitao da li neko želi da se krsti.

Na naše iznenađenje, naš sin je rekao: „Tata, mama, želim da se krstim.“

Bili smo iznenađeni. Dok smo još uvek pokušavali da sve razumemo, njegovo mlado srce je bilo uzbuđeno što upoznaje Boga.

Rekla sam mu da krštenje nije nešto jednostavno kao kupovina čokolade, da je to važna životna odluka. Ali, shvatila sam da

ne poznajem njegovo srce kao što ga Bog poznaje.

Bog je radio i na mom srcu, ali se nisam osećala dostojnom. Kada je pastor ponovo pozvao da ustane i izađe napred ko želi da se krsti, želela sam da ustanem – ali nisam mogla da se pomerim. Nisam se osećala dovoljno „čistom.“

Te večeri, u krevetu molila sam se i plakala. „Gospode, šta da radim? Želim da se krstim.“ Dok sam razgovarala sa Bogom, osetila sam mir i znala sam da sam spremna.

Sledećeg jutra, spakovala sam posebnu belu haljinu i peškir u torbu. Poljubila sam supruga na rastanku, jer je išao sa našom starijom decom na izlet brodom. Zatim sam otišla sa naša dva mlađa sina, sestričinom i sestrićem na predavanja.

Sedela sam u sali gde su se održavali sastanci, suze su mi tekle niz obraze. Jedan stariji par me je video i ljubazno prišao.

„Krstiću se“, započela sam razgovor, „ali niko u mojoj porodici ne zna.“

Zagrlili su me snažno i toplo. Osećala sam se bolje.

Ustala sam kada je pastor pozvao ljude koji žele da se krste. Izašla sam napred, plačući – ali ne od tuge. Moje srce je bilo puno ljubavi prema Isusu. Moja deca su skakala od radosti kada su me videla kako se krštavam. Čvrsto su me grlila nakon što sam izašla iz vode.

Daleko na okeanu, moj suprug je osetio nešto. Nisam mu rekla za svoju odluku, ali okrenuo se prema našim sinovima i rekao: „Vaša majka se krštava.“

Od tog dana, moja vera je rasla. Uživam u odlascima u crkvu i proučavanju Biblije u Subotnoj školi. Nadam se da će i cela moja porodica jednog dana izabrati Boga i biti krštena.

Zahvalna sam Isusu na divnom suprugu kojeg mi je dao. On me ne sprečava da svetkujem subotu. Nedavno sam ga pitala: „Šta misliš o Bogu?“ Rekao je: „Osećam se kao hrišćanin. Verujem u Isusa i tvoja vera me ohrabruje.“

U vezi sa pričom

- Pokažite Novu Keledoniju na mapi sveta.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka: (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misionijske postove i važne činjenice iz Južne pacifičke divizije: bit.ly/spd-2026.

Misionijske informacije

- Nova Kaledonija ima 6 crkava, 2 grupe i 1.133 člana. Sa populacijom od 278.000, to je jedan član crkve na svakih 245 stanovnika Nove Kaledonije.
- Prvi adventistički misionari koji su radili u Novoj Kaledoniji bili su kapetan G. F. Džouns i njegova supruga koji su došli iz Sidneja, Australija, do Numee, Nova Kaledonija, 1925. godine.
- Prva vernica Adventističke crkve u Novoj Kaledoniji bila je gospođa Ada Pejras.
- Misija Nove Kaledonije osnovana je 1925. godine, a organizovana 1954. od strane francuskog evangeliste po imenu Pol Nuan.
- Mnogi misionari koji su živeli u Novoj Kaledoniji ili je posetili bili su iz Francuske.
- Teritorija misije Nova Kaledonija obuhvata ostrvo Pajns, ostrva Lojalti, Novu Kaledoniju i Valis i Futunu.

Sada pokušavam da živim u duhu ljubavi, pokazujući drugima ko je Bog – kroz svoje reči i dela. 🌍

Vaši darovi Trinaeste subote, poznati kao sredstva za tromesečne misionijske projekte, imaju veći uticaj na živote ljudi poput Hiasinte. Biće upotrebljeni za izgradnju centra uticaja, koji će pomoći adventistima da izgrade mostove prijateljstava sa ljudima na teritoriji misije Nove Kaledonije.

Bog mog dede

NOVA KALÉDONIJA | 10. januar

Stanislas

Stanislas je odrastao u hrišćanskom domu bogatom kulturom, religijom i tradicijom. Bio je drugo od osmoro dece, a njegova najranija sećanja bila su ispunjena ljubavlju i ritmom porodičnog života.

Međutim, tragedija je pogodila porodicu kada mu je otac poginuo u saobraćajnoj nesreći. U to vreme, Stanislasova majka je bila trudna.

U nemogućnosti da se sama brine o deci, poslala ih je da žive kod babe i dede. Upravo u domu babe i dede, Stanislas je prvi put doživeo duboku duhovnu predanost. Svakog jutra budio bi se uz blagi miris sveće koja gori i prizor kako se baba i deda mole na kolenima. Njegov deda, verni crkveni radnik, posvetio je svoj život služenju Bogu.

Iako je bio dečak, Stanislas je počeo da se pita: Ako je Bog dobar, zašto bi neko poput mog dede, koji ga je toliko voleo, tako duboko patio? Ta tiha sumnja rasla je u godinama koje su dolazile.

Do tinejdžerskih godina, Stanislas se udaljao od svojih duhovnih korena. Okrenuo se duvanu, alkoholu i na kraju krađama. Ono što je počelo kao mali čin pobune dovelo ga je do opasnog načina života u kriminalu. Bio je upleten u provale, krađe automobila i trgovinu drogom. Ulice su ga naučile drugačijem načinu života – onom koji kaže da samo najjači preživljavaju.

Onda, jedne večeri, sve se promenilo. Pijan, za volanom ukradenog automobila, Stanislas je iznenada čuo glas u svom srcu. „Šta radiš? Da li želiš da ti se život završi na ovaj način?“

Potresen tim mislima, znao je da ne može da nastavi da živi onako kako je do tada činio. Narednog jutra, odlučio je da se povuče iz kriminala i počne svoj život ispočetka.

Vratio se u svoj rodni grad da ponovo izgradi svoj život. Nije bilo lako – trebalo mu je godinu i po dana – ali Stanislas je bio odlučan. Sa 18 godina, pridružio se vojsci, završio obuku i na kraju pronašao stalan posao.

Kasnije, upoznao je ženu i započeli su zajednički život. Imali su dvoje dece i sve je išlo dobro neko vreme. Ali, stare rane počele su

da izbijaju na površinu, stvarajući napetost u njihovoj vezi. Na kraju, par se rastao.

Nedugo zatim, njen otac je pozvao Stanislasa i zamolio ga da joj pruži još jednu šansu. On je pristao, ne znajući šta da očekuje.

Ona je odrasla u adventističkoj porodici. Iako nije odlazila u crkvu, i dalje je svaki dan čitala Bibliju. Jednog dana mu je rekla: „Želim da se vratim u crkvu.“

Stanislas je odgovorio: „Zašto da ne? Probao sam sve ostalo – možda je vreme da upoznam Isusa.“

Počeli su da odlaze u crkvu, ona subotom, a on nedeljom. Ponekad bi mu se pridružila, ali on nikada nije išao sa njom. Ipak, primetio je da se nešto promenilo. Bila je mirnija i srećnija. U njoj je bio mir koji on nije mogao da objasni.

Jednog dana ju je pitao: „Zašto ceo dan provodiš u crkvi? Služba kojoj ja prisustvujem traje samo nekoliko sati.“

Ona se osmehnula i rekla: „Pođi sa mnom. Razumećeš.“

Složio se – i ta prva subota u njenoj crkvi bila je prekretnica u njegovom životu. Poruka je dotakla njegovo srce na način na koji nije očekivao. Nije u potpunosti razumeo sve o Isusi, ali nešto se u njemu probudilo.

Pastor ga je pozvao da proučavaju Bibliju zajedno. Stanislas je prihvatio.

Kada je otvorio Bibliju, počeo je da pronalazi odgovore na pitanja koja su ga progonila od detinjstva. Slika o Bogu, koja je bila pomračena sumnjom, polako je bivala sve jasnija. Shvatio je da mu isti glas koji je čuo godinama ranije, u tom ukradenom autu, sada ponovo govori – ovog puta kroz Sveto pismo.

Jedne večeri, nakon proučavanja, okrenuo se svojoj supruzi i rekao: „Mislim da sada verujem. Konačno razumem šta znači verovati.“

Nedugo zatim, venčali su se i krstili zajedno.

U vezi sa pričom

- Preuzmite slike sa Fejsbuka: (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite slike sa Fejsbuka: (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misionijske postove i brze činjenice iz Južne pacifičke divizije: bit.ly/spd-2026.

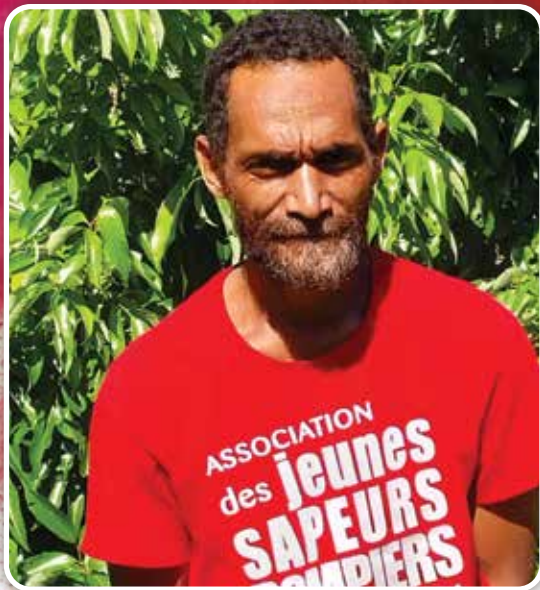
Važne činjenice

- Britanski istraživač Džejs Kuk je nazvao ostrvo Nova Kaledonija jer ga je podsećalo na Škotsku. Kaledonija je bio rimski naziv za Škotsko gorje.
- Kada su prvi hrišćanski misionari stigli na ostrva 1840-ih, kanibalizam je bio široko rasprostranjen, a cela posada jedrenjaka je ubijena i pojedena.
- Godine 1853, Francuska je kolonizovala Novu Kaledoniju, a 1864. ona je postala francuska kaznena kolonija. Između 1864. i 1897. godine transportovano je oko 22.000 zatvorenika.

Dve godine kasnije, Stanislas se upisao na adventistički univerzitet na Fidžiju, gde je stekao diplomu teologije. Danas služi kao pastor u Novoj Kaledoniji, istom ostrvu gde je njegovo životno putovanje počelo.

Međutim, sada služi Bogu svog dede – ne iz tradicije, već iz uverenja, ljubavi i ličnog odnosa sa Hristom. 🌍

Vaši darovi Trinaeste subote, poznati kao sredstva za tromesečne misionijske projekte, imaju večni uticaj na živote ljudi poput Stanislasa Venegeja. Biće upotrebljeni za izgradnju centra uticaja, koji će pomoći adventistima da izgrade mostove prijateljstava sa ljudima na teritoriji misije Nove Kaledonije. Pokažite Novu Keledoniju na mapi sveta.

Tačka prekretnice

NOVA KALEDONIJA | 17. januar

Théodore (**Draikolo**)

Draikolo živi na tropskom ostrvu Lifu. To je deo francuske teritorije Nova Kaledonija u severnom Tihom okeanu. Draikolo potiče iz malog sela po imenu Natalo i najmlađi je od dvanaestoro dece rođene u velikom hrišćanskom domu punom ljubavi.

Od malih nogu, Draikolo je išao u crkvu i sledio verske tradicije. Ipak, kako je ulazio u tinejdžerske godine, nešto se promenilo. Uživanja sveta i uticaj prijatelja počeli su da ga vuku u drugom pravcu.

Tokom srednje škole, počeo je da donosi odluke za koje je znao da su pogrešne u Božjim očima. Draikolo je napustio školu u drugoj godini i polako je sve dublje zapadao u život zavisnosti.

Počeo je da koristi duvan i kanabis i da pije alkohol. Ono što je počelo iz radoznalosti, ubrzo se pretvorilo u način života. Njegov dani su bili ispunjeni svetskim zadovoljstvima, a noći su mu bile zamagljene žaljenjem. Što se više trudio da popuni prazninu u svom srcu, to se više osećao izgubljeno.

Duboko u sebi, Draikolo je znao da nešto nedostaje.

Kao odrasli mladić, pridružio se maloj grupi za bogoslužjenje. Nije bio siguran za čime čezne, ali je znao da mu je potrebno nešto više od onoga što svet nudi. Verovao je ljudima, ali su ga izneverili. Sada je želeo da pokuša da veruje Bogu.

Jedne nedelje posle crkve, Draikolo je tražio Bibliju. Trebalo je vremena, ali je konačno pronašao jednu i počeo sam da je čita. U početku, nije razumevao šta čita, ali nešto ga je stalno vuklo nazad na biblijske stranice. Želeo je da sazna više o Isusu.

Što je više čitao, to je više tražio. Počeo je da razgovara o Isusu sa drugima, iako to nije uvek bilo najbolje prihvaćeno. Jednog dana, profesor ga je žestoko udario jer je postavljao pitanja o Bibliji, ali ni to ga nije zaustavilo. Kod kuće je nastavio da čita Božju reč, tražeći istinu.

Onda se jednog dana dogodilo nešto neočekivano. Jedan rođak, koji je bio adventista sedmog dana, pozvao je Draikoloa da prisustvuje seriji evanđeoskih sastanaka. Draikolo je odlučio da prihvati poziv, i ta odluka mu je promenila život.

Tokom sastanaka, slušao je poruke direktno iz Biblije – jasne, snažne i pune ljubavi. Saznao je o Isusu kao o ličnom Spasitelju, a ne samo kao o dalekoj figuri iz detinjstva. Takođe je otkrio istinu o suboti i počeo je da je svetkuje kao sveti dan odmora, baš kao što je Biblija učila.

Draikolo je osetio delovanje Svetog Duha u svom srcu, pozivajući ga da ostavi iza sebe svoj stari način života i potpuno sledi Isusa. Uz podršku ljubaznog pastora i članova crkve, odlučio je da svoj život u potpunosti preda Bogu.

Devetnaestog juna 2019. godine kršten je. Bio je to dan slobode.

Međutim, putovanje se tu nije završilo. Godine zavisnosti uzele su svoj danak na Draikolovom telu i umu. Još uvek je bio na lečenju, hodao je putem isceljenja. Pa, ipak, nešto je sada bilo drugačije – nije hodao sam.

Bog ga je ne samo oslobodio zavisnosti, već mu je i oprostio. Slomio je lance koji su ga toliko dugo držali. Ono što je nekada izgledalo nemoguće, postalo je stvarnost. „Sve je to nemoguće čoveku“, kaže on, „ali je moguće sa Bogom.“

Danas, mladić koji je nekada bio zavisnik od droge, sada zavisi od Božje reči. Svakodnevno čita Bibliju, a njegova najveća radost je širenje Radosne vesti sa drugima, posebno sa onima koji prolaze kroz iste borbe sa kojima se on nekada suočavao.

Njegov život sada ima novi pravac. Njegov srce ima novu svrhu. A njegov moto govori sve: „Veruj u Boga.“ 🌍

Vaši darovi Trinaeste subote, poznati kao sredstva za tromesečne misionske projekte, imaju večni uticaj na živote ljudi poput Draikoloa. Biće upotrebljeni za izgradnju centra uticaja, koji će pomoći adventistima da izgrade mostove prijateljstava sa ljudima na teritoriji misije Nove Kaledonije.

U vezi sa pričom

- Pokažite Novu Keledoniju na mapi sveta.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka: (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misionske postove i važne činjenice iz Južne pacifičke divizije: bit.ly/spd-2026.

Važne činjenice

- Tokom Drugog svetskog rata, Nova Kaledonija bila je važna saveznička baza, u kojoj je bilo stacionirano oko 50.000 američkih vojnika – što je odgovaralo broju Novokaledonskih stanovnika u to vreme.
- Iako je bilo brojnih pokreta za nezavisnost, neki čak i nasilni, na brojnim referendumima održanim između 2018. i 2021. godine glasalo se da Kaledonija ostane deo Francuske.
- Novokaledonski Koralni greben i njegove lagune postali su mesto svetske baštine UNESCO-a zbog svoje lepote i raznolikosti morskog života.
- Najveća drvena paprat na svetu, *Sphaeropteris intermedia*, poreklom je iz Nove Kaledonije.
- Novokaledonska vrana je poznata po svojoj inteligenciji i sposobnosti da koristi alate. Ona će bockati larve u pukotinama grančicom dok ih larva ne ugrize, a zatim će vrana izvući grančicu sa larvom.
- Nova Kaledonija izvozi metalne rude, drvo, kafu, kokos i govedinu.
- Kula je tradicionalni sistem razmene narukvicama i ogrlicama od školjki i još uvek se koristi zajedno sa modernijim novčanim sistemom.
- Na Novoj Kaledoniji je veoma popularno rezbarenje drveta koje često odražava simbole plemenskog društva u totemima, maskama i fleš fajerima (fleche faïtière), rezbarenim ukrasima postavljenim na krovovima njihovih tradicionalnih kuća.

Bez greške

Zovem se Džon i dolazim sa malog ostrva Maskelin, koje pripada Vanuatu. Vanuatu je mala ostrvska zemlja u Južnom Pacifiku. Odrastao sam okružen blistavim morem i bujnim šumama.

Išao sam u školu kao i druga deca, ali nisam uživao u njoj. Nisam bio dobar učenik. U stvari, dobijao sam najgore ocene u razredu. Moj otac je znao da ne volim školu, ali je ipak imao jednostavan cilj za mene. Govorio je: „Samo završi šesti razred. Nauči da čitaš i pišeš svoje ime. To je dovoljno.“

Nikada neću zaboraviti jedan dan u šestom razredu. Polagali smo test. Moja učiteljica je pogledala moj rad i uzdahnula. „Džone, nikada se nećeš promeniti“, rekla je. „Uludo trošiš novac svojih roditelja. Nemaš svrhu.“ Zatim je bacila moje knjige kroz prozor i rekla mojim školskim drugovima da mi se slobodno smeju. Morao sam da idem napolje da kupim svoje knjige dok su svi gledali.

VANUATU | 24. januar

Džon

Tog trenutka se nešto slomilo u meni. Osetio sam se bezvredno. Ali, duboko u sebi, nešto mi je govorilo da ne odustajem.

Kasnije te godine, jedan drug iz razreda mi se rugao: „Džone, kada padneš na ispitu i ostaneš na ostrvu, zaposliću te da pečaš za mene.“ Osmehnuo sam se, ali sam znao da ne želim takav život. Želeo sam nešto više.

Jednog dana, moj stariji brat, koji je postao adventista sedmog dana, dao mi je biblijski stih da naučim napamet: „Sećaj se dana od odmora da ga svetkuješ.“ (2. Mojsijeva 20,8). Taj stih je nešto promenio u meni.

Kada sam imao 13 godina, jedan adventistički pastor je došao na naše ostrvo da drži seriju evanđeoskih predavanja. Prisustvovao sam svim predavanjima, a njegove reči su duboko doprle do mog srca. Odlučio sam da se krstim. Pre krštenja, pastor se molio: „Gospode, molim Te, upotrebi ovog mladića u svojoj službi.“

Nakon što je moj otac preminuo, život je postao teži. Ali, moja crkvena porodica mi je pomagala. Počeo sam da im pomazem obavljajući određene poslove, kao što je briga o crkvenom dvorištu. Kasnije sam postao đakon, a zatim i crkveni starešina.

Godine 2001, preselio sam se u drugi deo Vanuatua. Pridružio sam se lokalnoj Adventističkoj crkvi i postao deo pevačke grupe. Širio sam svoju veru kroz muziku. Pevanje je bio moj način propovedanja. Nisam

bio govornik, ali kada sam pevao, osećao sam se živim.

Jednog dana sam se vratio na svoje ostrvo. Tamo me je pastor pozvao da učestvujem u programu evanđeoskih sastanaka. Svake večeri sam pevao pesme. Jednog popodneva me je zamolio da zajedno posetimo grob Normana Vajlsa, misionara koji je prvi doneo adventističku vest na naše obale.

Stojeći pored groba, molio sam se: „Bože, i ja želim da budem misionar.“ Nisam zaista znao šta je misionar, ali sam želeo da pomazem ljudima da upoznaju Isusa.

Kasnije, usnio sam jedan san. Saznao sam da Bog želi da odem u Tores, grupu ostrva gde nije bilo adventista. Nisam imao novca, niti sam tamo ikoga poznavao, ali sam se molio: „Bože, ako želiš da tamo idem, molim Te, otvori mi vrata.“

Bog je uslišio moju molitvu! Proveo sam sedam godina u Toresu, gradeći nova prijateljstva i osnivajući nove crkve.

Godinama kasnije, na koncertu na Malekuli, video sam svoju staru učiteljicu — onu koja je bacila moje knjige kroz prozor. Prišla mi je sa suzama u očima, dala mi lubenicu i rekla: „Žao mi je zbog grubog ponašanja i reči koje sam ti govorila.“ I ona je postala adventista sedmog dana!

Danas sam i dalje crkveni starešina. Nastavljam da širim Božju ljubav i osnivam nove crkve. Možda sam bio loš učenik u školi, ali Bog je imao plan za mene.

Bog nam kaže u Bibliji: „Jer Ja znam misli koje mislim za vas, govori Gospod, misli dobre a ne zle, da vam dam posledak kakav čekate.“ (Jeremija 29,11). To obećanje se odnosi na mene. Ali, i na vas takođe! 🌍

Vaši darovi Trinaeste subote u ovom tromesečju biće upotrebljeni za podršku zdravstvenim projektima namenjenim deci na Solomonskim Ostrvima i Vanuatu. Hvala vam na vašim velikodušnim darovima!

U vezi sa pričom

- Pokažite Vanuatu na mapi sveta.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka: (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misionarske postove i važne činjenice iz Južne pacifičke divizije: bit.ly/spd-2026.

Misionarske informacije

- Na Vanuatu se pojavio niz „kargo kultura“, posebno nakon Drugog svetskog rata. *Kargo kultura* obično uključuju proročanstva o povratku mrtvih predaka koji će doneti obilje hrane i robe.
- Jedno selo na ostrvu Tana poštovalo je britanskog princa Filipa, verujući da je on otelotvorenje duha o kome se govori u tradicionalnim pričama.
- Prvi adventistički misionari koji su radili na Vanuatu (tada zvanom Novi Hebridi) bili su Č. H. Parker i njegova supruga, koji su stigli iz Australije 1912. godine.
- Parkeri su se prvo naselili u glavnom gradu, Port-Vili, ali su zamoljeni da se presele u siromašnije područje. Naselili su se na ostrvu Ačin, koje je bilo poznato po populaciji kanibala. Oni su bili prvi misionari na ostrvu.

Važne činjenice

- Vanuatu znači „naša zemlja zauvek“.
- Vanuatu je arhipelag koji se sastoji od 83 ostrva. Samo 14 od 83 ostrva ima površinu veću od 60 kvadratnih milja (100 kvadratnih kilometara).
- Nacionalno jelo Vanuatua zove se lap lap, obrok sličan pudingu napravljen od taroa, jama, banana i kokosovog mleka. Umotan je u listove banane i pečen ispod vrelog vulkanskog kamenja.

Doživotna služba Bogu

FIDŽI | 31. januar

Moape

Moape ustaje sa izlaskom sunca. Čak i sa 77 godina, njegova jutarnja rutina je ista: noge na podu pre zore, molitva, a zatim pravo za radni sto.

„Volim da budem prvi na poslu“, kaže sa osmehom. „Bog zaslužuje moje najbolje sate.“

Moape je odrastao na kamenitoj obali Ra, na Fidžiju. Njegov otac, crkveni pastor, naučio ga je da popravlja ribarske mreže, čisti kapelu i pozdravlja svakog komšiju po imenu. „Gledao sam kako otac služi ljudima“, priseća se Moape. „Pomislio sam, tako želim i ja da provedem svoj život.“

Školski dani su ga odveli na koledž Fulton, kampus na brdu gde je drveće franžipanija (plumerije) pravilo hlad pored staze. Učio je, molio se i gurao teške valjke u studentskoj štampariji. Mastilo mu je prljalo prste, ali nada mu je ispunjavala srce.

Jednog petka, kleknuo je pored drvene propovedaonice u crkvi u Suvu i zamolio Boga za partnerku u službi. „Pošalji mi žensku osobu koja Te voli“, šapnuo je.

Bog je odgovorio. Oženio je Mer, ljubaznu lektorku sa kojom je odgajio tri ćerke. Par je obećao da će slediti Boga gde god ih On vodi.

Njihov prvi posao bio je u Transpacifičkoj izdavačkoj kući u Suvu. U zoru, Moape je ubacivao papir, podešavao štamparsku mašinu i gledao kako knjižice sa Jevanđeljem bivaju štampane i odlagane na uredne gomile.

Kada je menadžer čuo da Moape sanja da postane pastor, odmahnuo je glavom.

„Ostanite u štampariji“, nagovarao ga je. „Svaka stranica koju odštampate može putovati dalje od bilo koje propovedi.“

Reči su duboko dirnule Moapea. „Shvatio sam da tihi čovek poput mene i dalje može da širi nadu.“

Moape je radio u štampariji devet godina. Naporan rad ga je vodio do unapređenja od štampara, poslovođe do finansijskog službenika. Svaki korak napred učinio je uz Božju pomoć.

Godine 1978, štamparije su utihnule. Unija je zatvorila fabriku i prebacila Moapea da se bavi računovodstvom na koledžu Fulton. Porodica je spakovala svoje stvari u kutije, i odvezla se uz planinu, očekujući još jednu urednu kuću na kampusu. Umesto toga, pronašli su trošnu kućicu sa krovom koji je prokišnjavao i zidovima koji su se ljuštili.

Mer je briznula u plač. „Hajde da se vratimo u Suvu“, preklinjala je. Moape ju je zagrlio. „Nismo ovde zbog svoje udobnosti“, rekao je tiho. „Ovde smo zbog Gospoda.“

Par je ribao, čistio, farbao i renovirao kućicu sve dok sunčeva svetlost nije zaigrala po či-

stim zidovima. Vremenom je postala gostinjska kuća za sve koje su dolazili da ih posete. „Bog je našu najgoru kuću pretvorio u najbolju“, voli da kaže Mer, sa smehom u glasu.

Godine su prolazile. Studenti su dolazili po savete. Deca su se igrala pod drvećem manga u dvorištu. A knjige su bile sređene u biblioteci.

Jednog popodneva, jedan bivši student sa Tahitija stigao je noseći novo odelo.

„Pokrećem posao“, rekao je. „Pomozite mi, i vodite ga za mene. Utrostručiću vam platu i daću vam auto i novi dom.“

Ponuda je bila blistava, ali Moape nije oklevao. Podigao je pogled i čvrsto progovorio.

„Već sam izabrao da služim Bogu dok se ne penzionišem. Novac to ne može promeniti.“

Posetilac je uzdahnuo i sledećeg dana napustio Fidži.

Trenuci poput tog su ojačali Moapeovu veru. „Svako iskušenje me je teralo da se više oslanjam na Boga.“ Svakodnevna molitva ga je učvrstila na tom putu – ranim jutrom pored drveta, u podne u praznoj učionici, a uveče sa porodicom oko male petrolejske lampe.

Konačno, posle 52 godine službe, Moape je poslednji put zatvorio fakultetski sef i peške krenuo kući kroz sumrak. Više nije bio brzonogi mladić koji je utovarivao papir u Suvi, ali mu je osmeh bio širi. Mer ga je dočekala na vratima, ćerke i unuci su se gurali iza nje. Te večeri su kuvali kasavu, pevali duhovne pesme i pričali priče dugo u noć.

Koju lekciju prenosi mlađim generacijama? On odgovara citirajući stih koji je naučio kao dečak: „Uzdaj se u Gospoda svim srcem svojim, a na svoj razum ne oslanjaj se. Na svim putevima svojim imaj Ga na umu, i On će upravljati staze tvoje.“ (Priče Solomunove 3,5,6)

Zatim dodaje svoj jednostavan izazov: „Stavite Boga na prvo mesto – svako jutro, pred svaki izbor. Možete početi u staroj kobilici ili bučnoj štampariji, ali On će vas odvesti tačno tamo gde treba da budete.“

U vezi sa pričom

- Pokažite Fidži na mapi sveta.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka: (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misionarske postove i važne činjenice iz Južne pacifičke divizije: bit.ly/spd-2026.

Misionarske informacije

- Prvi adventistički misionar na Fidžiju bio je Džon I. Tej 1891. godine na misionarskom brodu Pitkern. Nažalost, on se razboleo i umro nekoliko meseci kasnije.
- Godine 1895, Dž. M. Kol je stigao u Levuku, koja je u to vreme bila glavni grad Fidžija, i ova ostrva su tada organizovana u misiju.
- Oko 1900. godine, Konferencija Australijske unije preuzela je odgovornost za polje Južnog Pacifika.
- Prvi misionar sa Fidžija, bio je Beni Tavodi, koji je poslat u Novu Gvineju 1908. godine.
- Adventistički univerzitetski koledž Fulton osnovan je za obuku crkvenih radnika na Fidžiju 1940. godine, blizu glavnog grada Suve.

Sunce zalazi, boji nebo zlatno-narandžastom bojom. Sutra, pre nego što prvi petao zakukuriče, Moape će ponovo ustati – spreman, kao i uvek, da bude prvi na poslu za Onoga koji ga je vodio celim putem. 🌍

Deo darova Trinaeste subote iz prvog tromesečja 2000. godine bio je upotrebljen za proširenje univerzitetske biblioteke Fulton koledža. Hvala vam na vašim darovima Trinaeste subote ovog tromesečja koji će podržati zdravstvene projekte namenjenim deci na Solomonskim Ostrvima i Vanuatu.

Bog me nikada ne napušta

FIDŽI | 7. februar

Sera

Te večeri se sve promenilo. Mogao sam da poginem. Duboko u sebi znao sam da moj ostanak u životu nije bio puka sreća. Nesreća je bila upozorenje. Trgla me je i pomogla da prekinem sa dotadašnjim načinom života.

To je bilo 2018. godine kada sam došao na koledž Fulton da studiram ekonomiju. Međutim, nisam mogao da se nosim sa, kako sam smatrao, čudnim verovanjima adventista sedmog dana. Svađao sam se sa svojim profesorima. Na kraju sam pobegao. Mislio sam da će biti lakše da se vratim starom životu.

Ali nakon saobraćajne nesreće, potonuo sam u depresiju. Krivica i samoubilačke misli su me obuzele.

Pa ipak, čak i u tom mraku, još uvek je postojao tihi glas, šapat: „Bićeš dobro.“ Tada to nisam znao, ali sada verujem da je to bio Sveti Duh.

Nisam čitao Bibliju niti išao u crkvu, ali nikada nisam prestao da se molim. Molitva je bila jedino što mi je ostalo. Jedino što sam nosio iz detinjstva bilo je da me Bog čuje.

Moja tetka i teća, oboje adventisti, pokušavali su da mi pokažu Božju svetlost. Kada sam bio mlađi, pozivali bi nas na stari kampus Fulton koledža za praznike.

Nikada nas nisu primoravali ni na šta – samo su nas nežno ohrabrivali da sami istražujemo Božju reč.

Kad se osvrnem, shvatam da su imali značajnu ulogu u mom duhovnom putovanju. Oni su posejali seme.

Zovem se Sera i dolazim sa prelepih ostrva Fidži. Student sam druge godine pedagogije na Adventističkom univerzitet-skom koledžu Fulton. Moj put dovede je bio sve, samo ne lak.

Odrastao sam u razorenoj porodici. Od malih nogu morao sam da se brinem o sebi. Nisam imao na koga da se oslonim – nikakvu sigurnost. Život mi se činio kao bitka koju sam morao sam da vodim. U srednjoj školi sam se okrenuo alkoholu i duvanu. Oni su postali moj beg, jedina uteha koju sam poznavao.

Živeo sam istu rutinu iz nedelje u nedelju: raditi, primati platu i trošiti sav novac na stvari koje su me samo povređivale. Bio sam zaglavljen u ciklusu koji je izgledalo nemoгуće prekinuti.

Moj prvi poziv na buđenje došao je kada su me opljačkali dok sam bio pijan. Ali ni to me nije zaustavilo. Stalno sam se vraćao istim destruktivnim navikama.

Onda je došla saobraćajna nesreća.

U početku sam se opirao. Moje srce je bilo tvrdo. Ljudi su me zvali „antiadventistom“. Sećam se da sam govorio: „Gde u Bibliji piše da je Božiji dan od odmora subota?“ Nisam mogao to da prihvatim.

Ali polako, kroz proučavanje Biblije, stvari su počele da dobijaju smisao. Jednog dana, pastor me je pitao: „Da li znaš nešto o drugom Isusovom dolasku?“ To pitanje me je potreslo. To je bila prekretnica. Počeo sam sve da sagledavam drugačije.

Povratak na koledž Fulton bio je pravo čudo. Nisam imao plan, novac, niti ideju kako ću platiti školarinu. Samo sam rekao: „Bože, želim da se vratim u školu.“

Dan pre nego što sam se vratio na koledž, moja sestra i njen suprug su ponudili da plate moju školarinu. Rekli su: „Ne moraš nam vraćati novac. Samo želimo da ti pomognemo da počneš da se školuješ.“

Bog je otvorio vrata.

Vremenom je obezbeđivao sredstva za moje studije, dao mi je mogućnosti u životu i doveo ljude u moj život koji su me vodili ka istini. A najveće čudo? Krstio sam se. Odbrao sam da sledim Boga – ne zato što me je neko na to prisilio, već zato što sam sam pronašao istinu.

Nije bilo lako. Duhovni život može biti teži od života koji sam ostavio iza sebe. Ali, sav uloženi trud вреди.

Ranije sam smatrao da mi svet može dati mir. Ali sada znam da samo Bog može zadovoljiti najdublje potrebe srca.

Danas čitam Bibliju više nego ikad, ozbiljno shvatam molitvu i trudim se da svedočim, iznoseći svoju životnu priču drugim studentima, posebno onima koji ne znaju za Božju ljubav.

Koledž Fulton je više od škole. To je mesto na kome studenti poput mene mogu pronaći istinu, isceljenje i svrhu u životu. Ovde se ne pripremamo samo za poslovne karijere već i za večnost.

Ako bi trebalo da podelim jednu poruku, to bi bilo sledeće: Nikada ne odustajte od Boga. Čak i ako padnete ili izgubite put,

U vezi sa pričom

- Pokažite Fidži na mapi sveta.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka: (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misioniske postove i važne činjenice iz Južne pacifičke divizije: bit.ly/spd-2026.

Važne činjenice

- Fidži se sastoji od više od 300 ostrva, ali je samo oko jedne trećine njih naseljeno.
- Prvobitni stanovnici Fidžija zvali su ga „Viti“, ali je kapetan Džejms Kuk čuo kako ostrvljani izgovaraju „Fisi“, što se pretvorilo u Fidži.
- Fidži je bio britanska kolonija skoro sto godina, od 1874. do sticanja nezavisnosti 10. oktobra 1970. godine.
- Fidži ima jednu od najrazvijenijih ekonomija u regionu Tihog okeana.
- Nacionalna životinja Fidžija je lori sa ogrlicom, vrsta papagaja koga lokalno stanovništvo naziva „kula“.
- U koralnim grebenima u Fidžiju, može se naći oko 1.500 vrsta riba i više od 300 vrsta tvrdih koralja.

ustanite. Nastavite da hodate u pravcu kojim Bog želi da idete.

On nikada nije odustao od mene. I neće odustati ni od vas. 🌍

Deo darova Trinaeste subote iz prvog tromesečja 2009. godine bio je upotrebljen za izgradnju novog univerzitetskog kampusa koledža Fulton. Hvala vam na vašim darovima Trinaeste subote ovog tromesečja koji će podržati zdravstvene projekte namenjenim deci na Solomonskim Ostrvima i Vanuatuu.

Poziv kroz bol

FIDŽI | 14. februar

Milo

Zovem se Milo i dolazim sa prelepog ostrva Samoa u Južnom Pacifiku. Odrastanje mi nije bilo lako. Odrastao sam u domu gde se ljubav često krila iza bola. Moj otac se borio sa alkoholom i mnogo puta bi se male nesuglasice završavale nasiljem. Sećam se kako bi tukao moju majku zbog najsitnijih problema. Moja braća i sestre i ja smo odrastali u atmosferi straha i konfuzije.

Kako sam postajao stariji, često sam zaticao sebe kako postavljam Bogu duboka pitanja. „Da li postoji budućnost za mene? Da li imam svrhu?“ Stalno sam govorio Bogu da sam spreman da slušam, da sledim. Molio sam se, plakao i preklinjao za odgovore. Ali, osećao sam se kao da Bog čuti. Postao sam ljutit i počeo sam da krivim Boga za sve što mi se dešavalo u životu.

Ipak, nešto me je stalno privlačilo bliže Njemu. Počeo sam da idem u crkvu na biblijska proučavanja sredom i subotom. Kroz sve to, moja majka je postala moj oslonac. Iako

je i sama prolazila kroz bol, bila je jaka i uvek me je ohrabrivala da činim ono što je ispravno. Nije mi dozvoljavala da idem na kampovanja ili crkvene aktivnosti kada sam bio mlađi, ali sada se desilo nešto neočekivano.

Kada je saznala za omladinski kongres Hrišćanske adventističke crkve 2024. u Samoju, rekla je: „Trebalo bi da ideš.“ Bio sam iznenađen. Rekla mi je da će mi ovaj kongres promeniti život – da će me učiniti boljom osobom. Njene reči su dotakle moje srce, i zbog dubokog poštovanja koje sam imao prema njoj, odlučio sam da se prijavim.

Pre nego što je kongres počeo, osetio sam potrebu da ponovo počnem da se molim. Ovog puta, od Boga sam tražio znak. Morao sam da se uverim da li mi On zaista upućuje poziv.

Tokom jednog predavanja, govornik je pitao da li neko želi da se prijavi da volontira godinu dana u misionskoj službi. U tom trenutku, osetio sam neku toplinu u svom srcu. Znao sam da to Bog odgovara na moje molitve. Konačno mi je progovorio. Prijavio sam se za misionarski rad. Tada sam shvatio

da sve godine Njegovog ćutanja nisu bile odbacivanje. Bog me je pripremao.

Ali baš kada je izgledalo da sve dolazi na svoje mesto, dogodila se tragedija. Neposredno pre nego što je trebalo da otputujem u koledž Fulton na obuku za misionare, moj brat je preminuo. Proveli smo 16 godina zajedno, i odjednom ga više nije bilo. Osećao sam se kao da mi je nož prošao pravo kroz srce. Bio sam slomljen. Izgubio sam nadu. Osećao sam se kao da sam propao jer nisam bio tu za njega. Osećao sam se potpuno beskorisno.

Tada me je majka ponovo hrabrila. Čak i u svom bolu, podsetila me je na poziv koji mi je Bog uputio. Njene reči su mi ponovo dale snagu. Mogao sam da osetim Svetog Duha kako deluje, kako me vodi, podiže me kada nisam mogao da se držim.

Sada, želim da razgovaram sa svima koji možda prolaze kroz nešto bolno ili neizvesno u svojim životima. Ne odustajte. Neprijatelj želi da ostanete beznađni, slomljeni i izgubljeni. Ali, Bog i dalje deluje, čak i u tišini. On vas priprema za nešto veće. Nastavite da se molite, nastavite da verujete i nastavite da oslušujete Njegov glas.

Božji poziv možda neće doći kada ga očekujete, ili na način na koji ga očekujete, ali kada dođe, znaćete. I nikada nećete zažaliti što ste Mu rekli: „Da, prihvatam da me vodiš kada smatraš da sam spreman, i tamo gde sam najpotrebniji.“

Isus je jednom rekao: „Blago prognanima pravde radi, jer je njihovo carstvo nebesko.“ (Matej 5,10). Držite se tog obećanja. Bog brine o svom narodu. 🌍

Deo sredstava darova Trinaeste subote u prvom tromesečju 2013. godine bio je upotrebljen za obezbeđivanje 15.000 Biblija i materijala za proučavanje na ostrvima Južnog Pacifika, kako bi ljudi poput Mila mogli da saznaju više o Isusu.

U vezi sa pričom

- Pokažite Fidži i Samou na mapi sveta.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka: (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misionarske postove i važne činjenice iz Južne pacifičke divizije: bit.ly/spd-2026.

Važne činjenice

- Glavni grad Fidžija je Suva, sa ukupnom populacijom od skoro 200.000 stanovnika.
- Zvanični jezici Fidžija su engleski, fidžijski i fidži hindi.
- Veliki deo Fidžijaca je indijskog porekla. Mnogi Indijci su došli da rade na Fidžiju, posebno na poljima šećerne trske.
- Više od polovine kopnene površine zemlje čini Viti Levu, najveće ostrvo Fidžija.
- Nacionalni simbol Fidžija je kanu, a nacionalna boja je svetloplava.
- Moto Fidžija je „Rerevaka na Kalou ka Doka na Tui“ („Boj se Boga i poštuju kralja“).
- Fidži su naselili austronezijski narodi negde između 3500. i 1000. godine pre nove ere, a Melanežani su stigli oko 1.000 godina kasnije.
- U desetom veku, Fidži je došao pod uticaj carstva Tu'i Tonga, koje je na Fidži uvelo polinezijske običaje i jezik.
- Najveći hinduistički hram na Pacifiku nalazi se u Nadiju na ostrvu Viti Levu.
- Na Fidžiju se najviše proizvode šećerna trska, manioka i kokos.

Hvala vam na darovima Trinaeste subote ovog tromesečja, koji će pomoći u podršci zdravstvenim projektima namenjenim deci na Solomonskim Ostrvima i Vanuatuu.

Dom za bogoslužnje

FIDŽI | 21. februar

Alis

Zovem se Alis i dolazim sa Solomonskih Ostrva. Mnogo godina sam radila kao profesorka u srednjoj školi, ali danas radim kao frilenser edukator i istraživač.

Volim da planiram omladinske programe, da utičem na svoju lokalnu zajednicu. Zahvalna sam, jer u svemu što radim, nosim uspomenu na mesto u kome se oblikovala moja vera – Pacifički trostepeni evanđeoski centar ili PTEC.

PTEC je više od obične zgrade. To je duhovni dom za mlade ljude sa Pacifika koji studiraju u Suvi, na Fidžiju. A njegova priča je otpočela jednim snom.

Početakom 2000-ih, grupe studenata koje su želele da organizuju bogoslužnja su se svakog vikenda selile sa jednog mesta na drugo radi sastanaka. Koristili su univerzitetske učionice ili zajedničke sale. Nosili su teške muzičke instrumente i zvučne sisteme u taksijima. Ponekad bi vozači naplaćivali dodatnu cenu za teret. Drugi put bi prkosili kiši vazama za cveće, priborom za večeru Gospodnju i stolnjacima ispod kišobrana ili plastičnih čaršava, pod otvorenim nebom.

„Svaka subota je bila avantura“, jednom je izjavila jedna od naših članica sa osmehom. „Nikada nismo znali da li ćemo imati iznajmljenu prostoriju ili ćemo biti pod otvorenim nebom.“

Suočavali smo se sa mnogim izazovima – nedostatkom prostora, ograničenim trajanjem našeg programa, jer su prostorije bile iznajmljene na određeno vreme, i lošim vremenskim prilikama koje su često ometale naše programe.

Međutim, pored fizičkog napora, čeznuli smo za mestom koje bismo mogli nazvati svojim – mestom koje bi bilo bezbedno, na kome bi se ljudi osećali prijatno, i gde bi mladi adventisti studenti mogli da se okupljaju, rastu i slobodno se mole.

Crkvene vođe su uvidele ovu potrebu i molile se za rešenje. Vizija je bila jasna: izgraditi centar u blizini univerziteta u Suvi, obezbediti mesto na kome bi studenti bili hrabreni da postanu Hristovi predstavnici, gde god ih studije odvedu.

Nije bilo lako, ali mnoge ruke i srca su to omogućile. Od sveg srca sam zahvalna vernoj braći i sestrama, koji su pomagali u ostvarivanju našeg sna. Svako je imao svoju ulogu, bilo kroz molitve, vođstvo, ohrabrivanje ili verno prilaganje sredstava.

Onda je došlo do preokreta – darovi Tri-naeste subote za treće tromesečje 2006.

godine. Vođe Adventističke crkve sedmog dana izabrale su naš projekat, a vernici širom sveta su velikodušno prilagali. Taj pri-log je postavio temelje za našu budućnost. Kupljeno je zemljište na adresi Grantam Roud 7 u Suvi. Vremenom je građevina izrasla – novi dom za bogoslužjenje i duhovnu službu.

Danas, PTEC predstavlja živu zajednicu vere. Poznati smo po našem savremenom horskom služenju, koje donosi radost i smisao kroz muziku. Misionski tim redovno posećuje ljude iz lokalne sredine, kako bi im služio i bio na blagoslov.

Udruženje adventističkih studenata (ASA) stvara prostor gde studenti mogu da stiču iskustva u vođenju različitih duhovnih programa i rastu u veri. Ali više od programa, ljudi su ono što čini PTEC onim što jeste. Mnogi su ovde pronašli svoje mesto. Drugi su stvorili doživotna prijateljstva. Neki, poput Sandre Dausabea sa Solomonskih Ostrva, kažu da im je PTEC promenio živote.

„Vrhunac mog duhovnog života dogodio se u PTEC crkvi, u okviru PTEC porodice. Bog je veran i dobar.“

U PTEC-u, studenti dobijaju podršku na svom duhovnom putovanju. Uče da vode, služe i šire svoju veru sa samopouzdanjem. Dobijaju obaveze i odgovornosti koje ih oblikuju – ne samo kao članove crkve, već i kao buduće vođe.

Za nas, ova zgrada je više od betona i drveta. To je živo svedočanstvo vere, velikodušnosti i jedinstva. Podsetnik da nismo sami u ovoj misiji.

Želim da se zahvalim svetskoj crkvi. Vaši velikodušni darovi su stvorili mesto gde mladi ljudi pronalaze svrhu i povezanost. Pomogli ste da se izgradi nešto više od crkvene zgrade – pomogli ste da se izgradi dom, u kome će mlade osobe moći da stiču znanje i pripremaju se za večni život i odlazak u nebeski dom.

Bog nas je blagoslovio različitim darovima. Koristimo ih sa zahvalnošću, poniznošću, ljubaznošću i srcem posvećenim misiji.

U vezi sa pričom

- Pokažite Fidži i Samou na mapi sveta.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka: (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misionske postove i važne činjenice iz Južne pacifičke divizije: bit.ly/spd-2026.

Važne činjenice

- Nacionalno piće Fidžija zove se kava i pravi se od mlevenog korena biljke kava, koja pripada porodici bibera
- Ragbi je najpopularniji sport na Fidžiju. Njihova reprezentacija je jedna od najboljih na svetu i osvojila je zlato na Letnjim olimpijskim igrama 2016. godine.
- Jedno od najpopularnijih aktivnosti na Fidžiju je hodanje po vatri, koje je uvelo pleme Savau pre oko 500 godina. U mnogim hotelima i odmaralištima posetioci mogu da gledaju samu ceremoniju.
- Fidžijci tradicionalno koriste lovo jame, iskopane pod zemljom i napunjene vrućim kamenjem, za pripremu velikih gozbi.
- Popularno jelo na Fidžiju je salata od sirove ribe poznata kao *kokoda*. Riba se „kuva“ mariniranjem u soku od limuna i limete.

Da, tuga ili neuspeh mogu doći. Ali, neka nas zlatna nit Božje ljubavi sve poveže – i neka Njegova svetlost nastavi da sija kroz živote koje dotaknemo gde god da idemo. 🌍

Deo darova Trinaeste subote u trećem tromesečju 2009. godine bio je upotrebljen za izgradnju PTEC-a.

Hvala vam na darovima Trinaeste subote ovog tromesečja koji će pomoći u ostvarenju zdravstvenih projekata namenjenih deci na Solomonskim Ostrvima i Vanuatuu.

Od Fidžija do linije fronta (udarnih vesti)

FIDŽI | 28. februar

Džordan

izađeš u svet.“ Njegove reči su našle plodno tlo u mom srcu.

Nedugo zatim, sreo sam se sa sekretarom misije Fidži. Ohrabrio me je da pošaljem formalni zahtev kancelariji misije. Sa poniznim srcem, podneo sam jednostavnu molbu, izražavajući želju da služim među izvornim govornicima fidžijskog jezika, i da radim u oblasti komunikacije.

Krajem marta 2024. godine, Bog je otvorio vrata koja nisam očekivao. Bio sam zadužen da nadgledam tri crkve u gradu. Nisam imao ni zvanje ni platu – samo spremno srce za misiju.

Od prvog dana suočio sam se sa značajnim izazovima. Jezička barijera je bila planina koju sam morao da savladam. Morao sam brzo da naučim kako da propovedam, molim se i tečno služim na fidžijskom. Jednog dana, supruga jednog starešine je tiho priznala: „Nekim našim članovima se ne sviđa naš novi pastor jer propoveda na engleskom.“ Drugi su se pitali zašto je misija poslala nekoga tako mladog. Imao sam samo 22 godine.

Te reči su me duboko pogodile, ali nisam dozvolio da me odvrate od posla. Ostao sam. Molio sam se. Istrajao sam. Moj raspored je bio intenzivan. Subote su bile kao maratonska trka: Subotna škola u jednoj crkvi, propoved u drugoj, a sastanak sa adventističkom omladinom u trećoj. Radni dani su bili ispunjeni molitvenim sastancima, omladinskim programima i radom sa malim grupama. Ali nešto lepo se dogodilo usred te vreve: počeo sam da razumem svoj narod. Njihov jezik je postao moj jezik. Njihovo poverenje je postala moja nagrada.

Sve je počelo vatrom u mom srcu, pozivom koji nisam mogao da ignorišem. Godine 2023, nakon što sam izneo svoju priču u podkastu, verovao sam da sam na pragu nečeg velikog. Samo nekoliko meseci kasnije, diplomirao sam teologiju, pun nade i željan da služim gde god me Bog pošalje.

Svoju prvu prijavu za posao podneo sam u Tongu, na upražnjeno mesto kapelana.

Kada sam dve nedelje kasnije dobio pozitivan odgovor, bio sam uzbuđen. Molio sam se verujući da je to posao za mene, da će to biti moja prva zvanična misionarska pozicija. Međutim, kao što su se vrata brzo otvorila, tako su se brzo i zatvorila. Rukovodioci misije su preispitali svoju odluku, i više nisam bio potreban.

Prijavio sam se za misionarske pozicije u drugim adventističkim organizacijama, ali nisam bio primljen. Obeshrabrio sam se. Osećao sam se nevidljivim i zaboravljenim. Ali onda, tiha reč mudrosti je sve promenila.

Jedan od mojih bivših profesora, Dr Tabua Tuima, pogledao me je u oči i rekao: „Započni svoju službu na Fidžiju pre nego što

Onda, u maju, otvorilo se novo poglavlje. Pozvan sam da vodim emisiju „Od obale do obale jutarnji pregled“ koju je naša crkva emitovala na radio stanicu „Nada FM Fidži“.

U početku nije sve teklo najbolje. Grešio sam u izgovoru nekih reči, borio se sa iscrpljenošću od neprekidne službe, koja se često u večernjim časovima završavala. Negativne poruke su stizale putem poruka i imejlova. Ali nisam odustajao. Učio sam. Slušao sam. Napredovao sam. Polako je moj glas postajao poznat, ne samo na Fidžiju, već i širom sveta.

U emisijama sam širio svoja iskustva, istraživao crkvene principe, analizirao Sveto pismo i ohrabrivao slušaoce. Van radio-emisija, borio sam se sa ličnom olujom.

Nisam imao prihode, ali sam nosio teret pomažući drugima. Podržavao sam školovanje svoje šesnaestogodišnje sestre i ponudio istu priliku svojoj rođaci, koja je napustila školu zbog teškoća. Obećao sam da ću pokriti troškove njihovih školarina u toku tri semestra, verujući da će Bog to obezbediti.

Bilo je teško, ali nikada nisam bila gladan. Moj glavni starešina bi me prevezio, ponekad mi je davao male darove. Nikada nisam zaboravio njegovu tihu velikodušnost.

Čak ni moj jedini slobodan dan – ponedeljak – nije bio u potpunosti bez obaveza. Provodio sam ga volontirajući u domu za stare, moleći se da me Bog nauči poniznosti. I jeste, kroz naborane ruke i mudre oči onih kojima sam služio.

Kasnije sam se upisao na osnovni kurs znakovnog jezika, koji sam pohađao dva puta nedeljno tokom šest meseci. Diplomirao sam u novembru 2024. godine, istog meseca kada sam isplatio školarinu za obe devojčice. Zaista pravo čudo.

Danas sam u Istočnoj Javi, u Indoneziji, daleko od kuće, a ipak tačno tamo gde me Bog želi.

Predajem engleski jezik na akademiji, otkrivajući studentima Hristov karakter, na mestu gde javno izjavljivanje vere u Isusa nije dobrodošlo.

Mučim se. Osećam se usamljeno. Nema crkve u blizini. Pa ipak, svakog dana se podsećam: ovo je tvoje misionarsko polje. Držim

U vezi sa pričom

- Pokažite Fidži i Istočnu Javu, Indoneziju na mapi sveta.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka: (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misionarske postove i važne činjenice iz Južne pacifičke divizije: bit.ly/spd-2026.

IĆI ĆU

- Inicijativa „Ja ću ići“ je poziv na potpuno uključivanje članova. To je poziv svakom članu crkve da se aktivno uključi u dozezanje ljudi u Isusovo ime koristeći duhovne darove u svedočenju i službi. Istražite plan „Ja ću ići“ i pronađite svoje mesto u ovom globalnom pokretu! Posetite: IWillGo.org.

se istine da je Isus moj stalni pratilac, moj najbolji prijatelj.

Počastvovan sam što sam deo inicijative „Ići ću“:

- **Ići ću svojoj porodici:** Bog je uslišio moje molitve i izbavio moju majku od zavisti.

- **Ići ću kod svog komšije:** Pomogao sam svojoj rođaci da se vrati u školu.

- **Ići ću na svoje radno mesto:** Ponudio sam svoj glas i vreme da služim kroz medije i pisanje.

- **Ići ću do kraja sveta:** A sada služim u zemlji gde ne mogu slobodno da izgovaram Njegovo ime, ali mogu da Ga u svom srcu nosim i po Njegovoj volji živim svaki dan.

Ovo je moje putovanje vere, službe bližnjima i predaje Bogu. Od Fidžija do Istočne Jave – Bog me je vodio na svakom koraku. 🌍

Deo darova Trinaeste subote iz ranijih godina pomogao je u osnivanju i kreiranju programa televizijskog i radio kanala „Nada“s u Južnom Pacifiku.

Hvala vam na vašim darovima Trinaeste subote ovog tromesečja, koji će podupreti zdravstvene projekte namenjene deci na Solomonskim Ostrvima i Vanuatuu.

Isceļjena nada

FIDŽI | 7. mart

Mareseni

U srcu Suve, na Fidžiju, klinika „Nada“ stoji kao simbol promene. Osnovana uz podršku darova Trinaeste subote, klinika nudi više od medicinskih usluga – ona pruža spasenje. Za mnoge to je mesto gde slomljena tela i umorna srca pronalaze oporavak. Jedna osoba koja je pronašla isceļjenje bila je 53-godišnja žena po imenu Mereseni.

Godinama se Mereseni borila sa visokim krvnim pritiskom. Posećivala je lekare, redovno uzimala lekove i sledila uputstva. Ali se parametri nisu poboljšavali. Umor je ostajao. Njena snaga je polako nestajala.

„Osećala sam se beznadežno“, prisetila se. „Ništa nije delovalo.“

Jednog dana, vođena radoznalošću i željom za promenom, Mereseni je ušla kroz vrata klinike „Nada“.

„Nisam znala šta da očekujem“, rekla je. „Samo sam želela da se osećam bolje.“

Unutra je upoznala osoblje koje nije lećilo samo simptome – slušalo je, ohrabrialo i edukovalo. Među njima je bio Dr Akuila, čije je mirno samopouzdanje ulivalo sigurnost. Objasnio je kako prirodne, jednostavne promene načina života mogu pomoći njenom telu da se izleći.

„Bez soli, bez mesa, bez prerađene hrane“, rekao je nežno. „Jedite ono što raste iz zemlje. Vaše telo može da se oporavi, ali mu je potrebna vaša pomoć.“

Mereseni je klimnula glavom, upijajući svaku reć. Zvućalo je teško, ali nešto u njoj se probudilo. Osećala se dobro. Osećala je nadu.

Odlučna da pokuša, vratila se kući i ispraznila ostavu. Prvo je izbacila slanik, zatim meso, beli pirinać, kasavu i taro. Umesto toga, napunila je kuhinju slatkim krompirom, bananama i lisnatim zelenim povrćem.

Onda je usledio pravi izazov. Dr Akuila joj je predložio desetodnevni post na vodi – samo voda, ili voda sa limunom. Većina ljudi bi oklevala, ali Mereseni je pogledala svoj lik u ogledalu i naglas rekla: „Uradiću ovo. Ne za bilo koga drugog – već za sebe.“

Počela je post tiho, bez pompe ili žalbi. Za vreme svakog obroka, povlačila se u svoju sobu dok su joj deca sedela za stolom u trpezariji.

„Kuvala sam im hranu kao i obićno, ali sam odlazila na molitvu kada bi došlo vreme za jelo. Molila sam Boga da mi pomogne da prebrodim ovo.“

Dani su prolazili. Njena deca su počela da primećuju.

„Mama, gubiš previše kilograma“, rekao je jedan od njih zabrinuto. „Moraš da jedeš.“

„Hoću“, odgovorila je tiho. „Samo još ne.“ Mereseni se osećala jaće nego što je bila mesecima unazad, pa je nastavila dalje.

„Nisam bila gladna“, priseća se. „Nisam se osećala slabo. Čistila sam kuću, šetala i molila se. Osećala sam se kao da me Bog nosi. Obično sam postila jedan dan i brojala sate da mogu ponovo da jedem“, izjavljuje kroz smeh. „Ali ovaj put je bilo drugačije. Ovaj put sam imala cilj.“

Poslednjeg dana posta, Mereseni se vratila u kliniku.

Medicinske sestre su je iznenađeno pogledale. Osmehnula se i dozvolila im da pročitaju rezultate testa. Proveravali su joj težinu, puls i pritisak. Svi rezultati su bili u okviru normalnih vrednosti.

„Nisam popila lek nijednom tokom posta, i od tada mi nije potreban.“

Mereseni više nije morala da uzima lekove. Njena ishrana je sada svesni izbor: bez soli, mesa ili prerađene hrane. Jede slatki krompir, banane, povrće i voće. Transformacija je dotakla svaki deo njenog života.

„Ponovo idem u crkvu, dovodim unuke iz škole. Hodam bez osećaja umora. Ponovo živim.“

Ona govori sa tihim samopouzdanjem, ne samo o svom isceljenju, već i o lekcijama koje je naučila.

„Moramo mudro birati šta jedemo“, izjavljuje. „Bog nam je dao hranu da nas leči, a ne da nam škodi. Ne govorim ljudima šta da rade, ali pošto sam ovo proživela, videla sam šta se dešava kada verujemo Bogu i brijemo o svom telu.“

Klinika „Nada“ je Mereseni dala više od pukih informacija – pružila joj je novi način života. Put kojim ponosno hoda svakog dana.

U vezi sa pričom

- Pokažite Fidži na mapi sveta.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka: (bit.ly/fb-mq).
- Pogledajte kratki video-klip sa Mareseni: bit.ly/Mereseni-SPD.
- Preuzmite misioniske postove i važne činjenice iz Južne pacifičke divizije: bit.ly/spd-2026.

Važne činjenice

- Kanibalizam je bio važan deo fidžijske kulture sve dok hrišćanstvo nije došlo na ostrva. Poslednje poznate žrtve kanibalizma na Fidžiju bili su Tomas Bejker, metodistički sveštenik, i njegovih sedam fidžijskih sledbenika 1867. godine. Zapisi kažu da je Tomas ubijen jer je dodirnuo glavu poglavice, što je nepoštovanje u fidžijskoj kulturi.

Njena priča nas podseća da pravo isceljenje često počinje kada smo spremni da slušamo, verujemo i menjamo se.

„Nada je stvarna“, kaže ona. „Pronašla sam je kada sam prošla kroz vrata ove klinike.“ 🌍

Napomena urednika

Produženi post ne treba pokušavati bez konsultacije sa lekarom.

Deo darova Trinaeste subote u drugom tromesečju 2016. godine bio je upotrebljen za izgradnju klinike „Nada“ na Fidžiju koja dovodi do promena u životima ljudi, među kojima je i Mereseni.

Hvala vam što ćete velikodušno prineti dar Trinaeste subote ovog tromesečja, koji će pomoći u podršci zdravstvenim projektima namenjenim deci na Solomonskim Ostrvima i Vanuatuu.

Nositi jevanđelje u džunglu

PAPUA NOVA GVINEJA | 14. mart

Endru

Duboko u bujnom, surovom srcu Papue Nove Gvineje, mladić po imenu Endru čuo je poziv koji će mu zauvek promeniti život.

Rođen u hrišćanskoj porodici, Endru je odrastao uz priče o Božjoj ljubavi. Ali, sve se promenilo onog dana kada je pastor Tom Karava stigao u njegovo selo. Uz uzbuđujuće poruke o Isusovom povratku i istini o suboti, pastor je probudio Endruovu radoznalost. Prisustvovao je svakom sastanku, željan da sazna više o Bibliji i Bogu koji poziva obične ljude da čine izvanredne stvari.

Ubrzo je Endru bio aktivan u lokalnoj adventističkoj zajednici. Dve godine je proučavao Sveto pismo sa sve većim žarom. Njegovo srce je gorelo željom da čini što više za Boga – želeo je da vodi, propoveda i služi.

Tada je Bog otvorio vrata. Oblasni vođa Adventističke crkve prepoznao je Endruov potencijal i ponudio mu da ga pošalje na obuku za pastore laike. Ako bi pristao, postao bi pastor laik u jednom od udaljenih regiona zemlje.

Mladić je prihvatio poziv – i ušao je u život pun izazova, vere i čuda.

Misija ga je odvela duboko u džunglu. Neka sela su bila toliko zabačena da je bilo potrebno tri dana pešačenja, nekoliko prelazaka reka i spavanje pod otvorenim nebom da bi se stiglo do njih.

On se probijao kroz džunglu, vođen jednom misijom: da raširi Radosnu vest o Isusu.

Ali izazovi nisu bili samo fizičke prirode.

„Bilo je trenutaka kada bih provodio dane moleći se i proučavajući sa seljanima“, rekao je. „Neki bi prihvatili vest, drugi bi odbacivali. Naučio sam da kada me neko odbije, idem dalje, ali nikada ne odustajem.“

Duhovno protivljenje je bilo stvarno. Neka sela su bila sumnjičava prema adventistima, i ponekad se suočavao sa oštrim rečima ili nezainteresovanim ljudima. Ali, nastavio je dalje, sa utehom, gledajući promene u životima ljudi, onih koji su dopustili da Sveti Duh deluje na njih. Video je kako se bolesni isceljuju, srca otvaraju i istina pušta koren na najneočekivanijim mestima.

Život misionara u džungli nije bio samo težak – često je bio izazovan. Bilo je dana kada Endru i njegova supruga nisu imali hranu, novac ili pomoć. Jedne sedmice, ostali su bez ijednog obroka. Sedeći u kući u

džungli, okrenuli su se jedinom izvoru snage koji im je preostao – Bogu. Počeli su da pevaju.

Usred njihovog pevanja, pojavio se stranac na njihovim vratima. „Zamolio nas je da izađemo i pogledamo napolje, ispred kuće“, priseća se Endru. „Nismo našli hranu. Ali smo našli novac. Bog nam je poslao iz svoje riznice.“

Trenuci poput tog postali su stubovi Endruove vere.

Godine 2012, Bog je otvorio još jedna vrata. Zahvaljujući sponzorstvu australijskog adventističkog pilota, Endru se upisao u Adventističku misionisku školu Omaura. Seća se da je ta ustanova tada bila mnogo manja, ali, kao i danas, služila je u Božjem delu.

Endru se obučavao godinu dana, učeći kako da širi biblijske istine i praktične veštine, pre nego što je dobio zadatak da služi u crkvi sa više od 200 članova. Za samo godinu dana, njegovi naponi, pod vođstvom Svetog Duha doveli su do 120 krštenja i izgradnje potpuno nove crkve.

Međutim, Endruov najnezaboravniji trenutak dogodio se tokom nacionalne evanđeoske kampanje u kojoj je učestvovao predsednik Generalne konferencije Ted Wilson. U udaljenom selu u džungli, Endru je ponizno pomogao da se krste 874 osobe i postanu deo večne Božje porodice.

Nekoliko meseci kasnije, Bog je pružio još jednu priliku omogućivši ovom mladiću da razvija svoje duhovne darove. Adventistička crkva u Papui Novoj Gvineji je sponzorirala Endrua da se vrati u Adventističku misionisku školu Omaura na naprednu obuku. On se priprema za različite misije – bilo da je to staza u džungli ili gradska ulica.

„Pripremio sam svoje srce da idem gde god me Bog pošalje“, odlučno izjavljuje. „Gde god da idem, uvek postoji blagoslov u obavljajući Božjeg dela.“ 🌍

U vezi sa pričom

- Pokažite na mapi sveta Papua Novu Gvineju.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misionijske postove i važne činjenice iz Južne pacifičke divizije: bit.ly/spd-2026.

Misionijske informacije

- Dolazak adventističkog dela u Novu Gvineju počeo je 1902. godine kada je Edvard Gejts otplovio do luka duž Nemačke Nove Gvineje, distribuirajući literaturu među Englezima i prikupljajući informacije o starosedelačkom stanovništvu. Grifits Džons je napravio slično putovanje 1904. godine, a Džordž Irvin je otplovio u iste luke 1905. godine.
- Džon Fulton, predsednik Australazijske unijske konferencije, napravio je jednodnevnu posetu Port Moresbiji 11. jula 1910. godine, organizujući prvu adventističku crkvu u Papui.
- Prva finansijska podrška za novo misionarsko polje Papua Nove Gvineje došla je od priloga subotnje škole u trećem kvartalu 1906. godine.
- Izgradnja stanice Efogi u planinskom vencu Oven Stenli u Papui Novoj Gvineji možda je najnaporniji poduhvat koji su adventisti ikada pokušali na misionarskom polju u južnom Pacifiku. Šest dana, tim misionarskih porodica i 41 stanovnik plemena Koiari, uključujući i neke žene sa bebama, nosili su zalihe kroz 80 kilometara šumovitih planina po vrućini i kiši.

Vaša velikodušna sredstva priložena kroz darove Trinaeste subote ovog tromesečja biće upotrebljena za opremanje Adventističke misionijske škole Omaura kako bi još više mladih ljudi moglo da stekne obrazovanje u polju misionstva i širi radosnu vest u Papua Novoj Gvineji.

Hvala vam na vašim darovanjima kojim podržavate misionijske programe Hrišćanske adventističke crkve!

Ulični propovednik

PAPUA NOVA GVINEJA | 21. mart

Petar

Petar se često pitao šta je Božji plan za njegov život.

Kada je bio dete, njegovi roditelji, učitelji u osnovnoj školi i hrišćani, učili su ga o Bogu i kako da se moli. Međutim, u tinejdžerskom dobu, njegovi prijatelji su uticali na njega da čini stvari koje su ga udaljavale od Boga.

Kasnije, kada je odrastao, živio je sam na obali. Počeo je da preispituje svoj život i traži Boga, pitajući zašto ga je tamo doveo. Sedam meseci se molio za odgovor: „Kakav je Tvoj plan u mom životu?“

Jednog petka, Petar je odlučio da posti i da se moli. Umesto da se tog dana oslanja na hranu, u potpunosti se usredsredio na traženje Boga. Čeznuo je za jasnim odgovorom.

Prilikom zalaska sunca, video je trojicu mladića kako hodaju ulicom. Čuo je glas koji mu šapuće, podstičući ga da im priđe. Poslušao je podsticaj i predstavio im se.

„Mi smo ulični propovednici“, rekao je jedan od njih. Petar je saznao da su im imena Tomas, Džordž i Džunior. Bili su to evanđelisti koji su osećali da ih Božji Duh vodi da šire jevanđelje u priobalnim gradovima.

Petar ih je svakodnevno posmatrao kako propovedaju – na ulici, na pijaci, gde god su mogli da nađu slušaoce.

U subotu uveče, Petar je ponovo molio Boga da mu otkrije svoj plan. Zaspao je sa Biblijom na grudima i usnio anđela kako ga uzima za ruku i otvara Bibliju na Jevanđelju po Mateju, 10. poglavlju.

Kada se probudio, potražio je to poglavlje iz Biblije, i čitao o neverovatnim stvarima koje je Isus činio preko svojih učenika kada su odlučili da Ga slede.

Nije pročitao samo jednom celo poglavlje. Čitao ga je iznova i iznova. Onda je čuo isti tihi glas kako govori: „Ovo je Moj plan za tebe.“

Ne verujući, pao je na kolena i zavapio: „Ko sam ja, Bože, da me pozivaš?“

Zahvalio je Bogu na jasnom odgovoru. Kao i Hristovi učenici u Mateju 10, znao je da je pozvan da sledi Isusa i propoveda od grada do grada kao ulični evanđelista.

Ubrzo nakon toga, krstio se i pridružio se trojici uličnih propovednika u njihovoj misiji. Putovao je sa njima, nosio im torbe i propovedao pored njih na ulicama.

Godinu dana kasnije, upisao je dvomešalni kurs obuke, tokom kojeg je učio kako da širi verovanja Adventističke crkve kao laik, u misiji Jugozapadne Papue.

Jedan od prvih zadataka odveo ga je u udaljeno selo u prašumi, do kojeg mu je trebalo tri dana da stigne peške. Pešačio je po

jakoj kiši, spavao pod otvorenim nebom, i preživljavao na keksima.

Duboko u gustoj prašumi, stigao je do male Adventističke crkve. Žena srednjih godina, koja je služila grupi vernika koja se tamo okupljala, rekla mu je da nemaju pastora. Crkva je na tom mestu postojala 25 godina i dugo se molila za pastora. Pitala je Petra da li bi im pomogao.

Pristao je i služio kao volonter, vodeći crkvu godinu dana. Dok je tamo služio, nastavio je da se moli za Božji naredni korak u svom životu. Imao je utisak da je došlo vreme da pohađa misionisku školu.

Vrativši se kući jednog petka uveče, zatekao je jednog člana crkve ispred svojih vrata koji ga je čekao. Vernik mu je predao koverat sa potvrdom da je školarina plaćena. Pohađaće Adventističku misionisku školu Omaura.

U Omauri, on stiče veštine kako bi pomagao crkvama da rastu fizički, mentalno i duhovno. Raduje se što će vernike podučavati baštovanstvu i stolarstvu kako bi se brinuli o udovicama i siročadi.

Predmeti kao što je jevrejski jezik mu predstavljaju teškoću, ali veruje da uz Božju pomoć može sve da savlada.

„Sa Bogom“, kaže, „sve je moguće.“ Iako nije siguran u svoj sledeći zadatak, Petar ostaje posvećen praćenju Onoga koji ga je doveo u Omauru.

„Uvek ću slediti Njegov glas.“ 🌍

Vaša velikodušna sredstva priložena kroz darove Trinaeste subote ovog tromesečja biće upotrebljena za opremanje Adventističke misioniske škole Omaura kako bi još više mladih ljudi moglo da stekne obrazovanje u polju misionstva i širi Radosnu vest u Papua Novoj Gvineji.

Hvala vam na vašim darovanjima kojim podržavate misioniske programe Hrišćanske adventističke crkve!

U vezi sa pričom

- Pokažite na mapi sveta Papua Novu Gvineju.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misioniske postove i važne činjenice iz Južne pacifičke divizije: bit.ly/spd-2026.

Važne činjenice

- Zemlja se sastoji od glavnog ostrva Nova Gvineja, četiri veća ostrva, uključujući Novu Britaniju i Novu Irsku, i oko 1.000 manjih ostrva.
- **Papua New Guinea's official languages are Tok Pisin, Hiri Motu, English, and sign language. Tok Pisin is a Melanesian pidgin language.**
- Najviši vrh je planina Vilhelm, visoka 4.509 m. Zbog velike nadmorske visine, mnoge planine ovog tropskog ostrva imaju snežne padavine.
- Papua Nova Gvineja je jedna od najmanje urbanizovanih zemalja, sa samo oko 14 procenata stanovnika koji žive u gradovima, dok većina živi u ruralnim područjima visoravnih ili priobalnim regionima.
- Papua Nova Gvineja je jedna od zemalja sa najvećom megadiverzitetom na svetu, što znači da se mnoge životinje i biljke nalaze samo tamo. Naučnici takođe i dalje otkrivaju nove vrste u udaljenim regionima zemlje.
- Pitohui sa kapuljačom, jedna od retkih poznatih otrovnih ptica na svetu, živi u Papui Novoj Gvineji i proizvodi toksin u svom perju i koži kako bi se zaštitila od predatora i parazita.
- U Papui Novoj Gvineji postoji 37 vulkana, od kojih je 14 aktivno. Planina Ulavun na severoistoku Papue Nove Gvineje poslednji put je eruptirala u novembru 2023. godine i jedan je od najopasnijih vulkana na svetu.

Čovek sa jednom nogom

PROGRAM 13. SUBOTE, PAPUA NOVA GVINEJA | 28. mart

Sam

Sem je živeo u delu grada gde je bilo droge, otmica, iznude, prostitucije, krađa, i ostalog kriminala. Zato je u ranom detinjstvu počeo da pije alkohol, koristi droge i provodi većinu vremena na ulicama.

Sa 15 godina pridružio se lokalnoj bandi. Počeo je da pljačka, krade i prodaje ono što je ukrao. Sve loše stvari koje je činio donele su mnogo problema njegovoj porodici i njemu samom. Njegova supruga i porodica su pokušavali da ga navedu da ide u crkvu, ali on nije bio zainteresovan.

Devetnaestog maja 1995. godine, policija ga je ranila u desnu nogu, pokušavajući da zaustavi njegove kriminalne aktivnosti. Izgubio je nogu i postao svestan da ako bi umro, ne bi bio spreman za večni život sa svojim Tvorcem. Zato je odlučio da se promeni.

Međutim, nedugo nakon toga, proveo je sedmicu dana sa mladima, organizujući zabave u svojoj kući, pijuci alkohol i pušeci drogu. Slušao je muziku sa slušalicama na ušima.

Tom prilikom čuo je pesmu Keri Anderson „Isuse, preuzmi kormilo u mom životu“. Reči ove pesme su dirnule Sema i sa suzama u očima izašao je iz kuće u mrak i gorko plakao. I narednih dana refren te pesme mu je stalno odzvanjao u ušima i vremenom doveo do njegovog obraćenja. Međutim, nikome nije pričao o tome.

Prvog petka nakon toga, jedan tihi glas mu je odzvanjao u glavi, govoreći: „Idi sutra u crkvu.“

Ustao je u subotu ujutru i – kako njegova supruga ne bi znala kuda ide – otišao je u svojoj uobičajenoj odeći. Pre nego što je stigao u crkvu, presvukao se u kulturniju odeću, primerenu za bogoslužjenje. Bilo je to 25. novembra 2013. godine.

Kada je njegova supruga saznala da je u svom srcu prihvatio Isusa, promenio svoj način života i počeo da odlazi u crkvu, bila je presrećna.

Sem je kršten 19. aprila 2014. godine i postao je član Adventističke crkve sedmog dana u Popondeti.

Sem je postao misionar, a 2024. godine brinuo se o novoorganizovanoj crkvi u Popondeti koja je zatim osnovala sedam drugih crkava.

Godine 2025. počeo je obuku u Adventističkoj misionarskoj školi Omaura, kako bi se pripremio za dalju službu.

Sam attends the evangelistic meeting with another church member.

Sem kaže da je „toliko zahvalan što je živ i što živi u slobodi“. Mnogi njegovi bivši prijatelji su mrtvi, a drugi služe duge zatvorske kazne. Dobra vest je da su, zbog Semovog svedočanstva, neki njegovi bivši prijatelji takođe prihvatili Isusa, promenili svoj način života i pridružili se Adventističkoj crkvi sedmog dana.

On je veoma poštovan hrišćanin, pa ga čak i članovi bande koji nisu prihvatili Isusa poštuju – njegova reč ima veliku težinu kod njih. Zato je bilo prikladno da Sem bude imenovan za šefa obezbeđenja na sastancima „Papua Nova Gvineja za Hrista“ u Popondeti.

U toku večeri kada je upućen apel da se prihvati Hristos kao Spasitelj, čuo se jedan član bande kako dovikuje svojim drugovima: „Ne znam šta ćete da uradite, ali ja idem, jer želim da prihvatim Hrista.“ Njegovi drugovi su odgovorili: „Idemo sa tobom.“

U vezi sa pričom

- Pokažite na mapi sveta Papua Novu Gvineju.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misionske postove i važne činjenice iz Južne pacifičke divizije: bit.ly/spd-2026.

Važne činjenice

- Tropska prašuma Papue Nove Gvineje je dom kengura sa drvetu.
- Nacionalno jelo Papue Nove Gvineje je *mumu*, jelo koje sadrži slatki krompir, pirinač, svinjetinu i povrće. Popularan je i pileći kotli – pileći gulaš sa kokosovim mlekom.

Poslednje večeri programa, pastor Don Felberg, bivši pastor u udaljenim područjima Australijske unije određen za aktivnosti aboridžinske zajednice koji je govorio u Popondeti, upoznao je čoveka po imenu Roni.

Roni je rekao pastoru Donu da je kršten tokom tih sastanaka. Rekao mu je da je imao prilično težak život, a zatim, pokazujući na Sema, izjavio je: „Bio sam sa njim.“ Pastor Don, koji je već čuo Semovu priču, rekao je Roniju da razume.

Sada su se Sem i Roni udružili, radeći na zadobijanju duša za Isusa. Oni su moćan tim pod blagoslovom Svetog Duha.

„Osvrćući se nazad, veoma sam zahvalan svojoj adventističkoj porodici“, kaže Sem. „Bila je spremna da bude drugačija, da živi po biblijskim principima. Počeo sam da je poštujem više od bilo koga iz svog prethodnog života.“

„Pre svega, zahvaljujem Bogu što me je naučio kako da najbolje živim ovaj život na slavu Njegovog imena.“

Bog nije samo pomogao Semu da promeni svoj životni put i živi životom koji proslavlja Isusa, već ga koristi na moćan način da ljude dovodi Isusu. On je pripremio 95

Sam and church members visit a family home in a nearby village.

Ljudi za krštenje u okviru programa Hrišćanske adventističke crkve „Papua Nova Gvineja za Hrista“.

Sem zaključuje: „Neka ova priča blagoslovi i ohrabri nekog kao što je mene. Bez obzira koliko ste loši, Bog vas i dalje voli i brine o vama.“

Originalna verzija ove priče Dona Felberga objavljena je 28. marta 2025. godine u zvaničnom časopisu Adventističke crkve sedmog dana u Južnom Pacifiku.

Pre Trinaeste subote

- Podsetite sve da su njihovi misionski darovi namenjeni za širenje Božje Reči širom sveta, i da će 1/4 sredstava Trinaeste subote biti upotrebljena na projekte u Južnoj pacifičkoj diviziji.
- Pre ili posle priče koristite mapu da pokažete zemlje Južne pacifičke divizije. Možete preuzeti misionsku mapu sa projektima na Fejsbuku na: bit.ly/fb-mk.

Vaš velikodušni prilog ove subote u ovom tromesečju pomoći će Adventističkoj misionskoj školi Omaura da obuči još više mladih ljudi kako da šire Radosnu vest u Papua Novoj Gvineji. Hvala vam što svojim darovima podržavate misionske aktivnosti Hrišćanske adventističke crkve.

(Prilaganje darova uz pratnju instrumentalne muzike)

Budući projekti Trinaeste subote

Trinaeste subote narednog tromesečja darovi će biti namenjeni za ostvarenje 5 projekata u Istočno-centralnoj afričkoj diviziji.

- Izgradnja medijskog centra uticaja u Kinšasi u Demokratskoj Republici Kongo, u kome će se nalaziti kanal „Nada“, Svetski adventistički radio kanal, društveni medijski evanđeoski centar i adventistički kol centar.
- Izgradnja medicinske škole pri Adventističkom univerzitetu Lukanga, u Demokratskoj Republici Kongo.
- Izgradnja ambulante u Bugandi, u Burundiju.
- Izgradnja medicinske škole Ongata Rongai u Keniji.
- Izgradnja ambulante u Zanzibaru, u Tanzaniji

Izvori za vođe

Obavezno preuzmite besplatni video, koji sadrži izveštaje sa video-snimcima iz Južnog Pacifika i šire. Preuzmite ili strimujte sa sajta Adventist Mission: bit.ly/missionspotlight.

Onlajn informacije

Sledeći izvori mogu da budu korisni pri pripremi vesti iz sveta u Subotnoj školi. Za više informacija o kulturama i istoriji zemalja prikazanih u ovom tromesečnom izdanju, posetite:

veb-sajtovi

Fidži: zvanični sajt vlade	fiji.gov.fj/Home
BBC profil zemlje	bbc.in/3BLEq38
Fidži Travel	fiji.travel
Nova Kaledonija: zvanični sajt vlade	gouv.nc
Nova Kaledonija Travel	au.newcaledonia.travel
VikiTravel	bit.ly/WT_NewCal
Vanuatu: zvanični sajt vlade	gov.vu
Vanuatu Travel	vanuatu.travel/en/
BBC profil zemlje	bbc.in/4g096ad
Adventisti sedmog dana	
Južna pacifička divizija	adventistchurch.com
Novi Zeland, sajt Pacifičke unije	nzpuc.adventist.org.nz
Misija Nove Kaledonije	adventiste.nc
Trans-Pacifička misija	tpum.org
Fidži misija	adventist.org.fj

Saveti za prikupljanje darova

Metod postavljanja cilja u prikupljanju darova pomoći će vam da usmerite pažnju na svetsku misiju i povećate sedmične misionijske darove. U svom razredu postavite cilj za sedmični misionijski dar. Pomnožite taj iznos sa 14, predviđajući dvostruki iznos za Trinaestu subotu, za dar koji će se prikupljati 28. marta. Podsetite članove svog subotnoškolskog razreda da njihovi redovni sedmični darovi potpomažu misionisko delovanje svetske Crkve i da će jedna četvrtina darova Trinaeste subote otići direktno za projekte u Južnom Pacifiku. Dvadeset i prvog marta iznesite pred crkvu izveštaj o misioniskim darovima prikupljenim ovog tromesečja. Ohrabrite vernike da Trinaeste subote udvostruče ili utrostruče svoje uobičajene darove. Prebrojte dar i objavite iznos koji je prikupljen u Subotnoj školi. Biblijski tekstovi su iz NRP.

JUŽNA PACIFIČKA DIVIZIJA

UNIJE	CRKVE	GRUPE	VERNIŠTVO	POPULACIJA
Australija	450	112	65,471	27,304,000
Novi Zeland, Pacifik	198	48	22,291	5,945,000
Papua Nova Gvineja	1,203	3,662	595,786	9,690,000
Trans Pacifik	579	962	141,093	2,525,000
Ukupno:	2,390	4,784	824,647	45,464,000

PROJEKTI:

- 1 Škola Onaura, Kaimantu, Papua Nova Gvineja
- 2 Zdravstveni projekat za decu, Solomonova ostrva
- 3 Zdravstveni projekat za decu, Vanuatu
- 4 Centar uticaja, ostrvo Vallis, Nova Kaledonija

